

2.

Vi suto bland lindade fransar,
 Och sågo på flickornas dansar,
 Och hörde uppå deras skämt. :,:

3.

För oss blåste herden på hornet,
 Då hålsades festligt från tornet
 De landtliga flockornas klämt. :,:

4.

Och solen sjönk ned bakom nåset,
 Och luften blef ren, och i gråset
 Stod dagdroppen fyllig och mild. :,:

5.

Och skönt der af blommorna drickas,
 Likt ynglingen der sett sin flickas —
 Och flickan sett ynglingens bild. :,:

6.

Då gaf jag mitt hjerta tillbaka,
 Då swor jag att blifwa hans maka,
 Och Flora bekräftar vår ed. :,:

7.

Den tiden, som se'n har bortslutit,
 O yngling! jag swär den förslutit,
 Så lyckligt för dig, som för mig. :,:

8.

Rom snart till din flicka, kom åter,
 Åstorka den tår, som hon gråter,
 Och följ genom lifwet med mig. :,:

GS 835

Trenne alldeles nya och wadra

W i s o r.

Den Första:

Sjömans-Wisa.

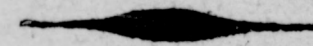
Der bodde en Herre wid Hamburja Bro, ic.

Den Andra:

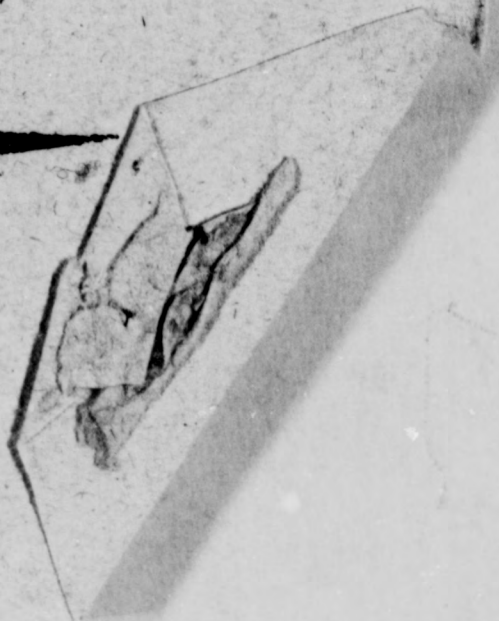
I nordens kalla, isbetäckta dalar ic.

Den Tredje:

Den tiden war lycklig, o minne! ic.

S ö n f ö p
 hos J. P. Lundström 1846.

Den Första:

Sjömans = Wisa.

Der bodde en Herre wid Hamburja
Bro,

Han hade en dotter så fager och så tro,
Så kommer der en seglare och sjöman till
land,

Han frågar: sköna Jungfru! hwem skall
hon ha till man?

2.

Sjömänner har jag älskat, sjömänner vill
jag ha,

Sjömänner vill jag älska till dess jag läggs
i graf.

Den sjöman du har älskat, den kan du
inte få,

I morgon skall jag låta den sjöman ihjelslå.

3.

Om morgonen helt bittida, då sjöman skul-
le gå,

Utt ute för dörren dess fader mände stå;
Så drog han ut sin sabel och stack i sjö-

mans bröst,
Utså den sköna Jungfrun förlorat har
sin tröst.

4.

Så Jungfrun hon beder sin fader att få
lof,
S morgon klockan 8 till skogen att få gå,
Der som jag får höra de musikanter små,
Der jag får roa mig det mesta jag förmår.

5.

Ad ja, min hjertans dotter! det kan du
väl få,
S morgon klockan 8 till skogen få gå;
Men tänk då sedan efter, du är af bättre
stånd,
Det passar dig långt bättre en köpmans
son till man.

6.

Jungfrun hon dricker med gift ett glas
vin,
Och detta hon dricker för kärestan sin;
Lägg mig i hans kista och sedan i hans
graf,
Så hvila vi förnöjda allt intill domedag.

7.

Gud trösta och Gud nåde föräldrar och
fäder,
Som neka sina barn att få den de ha får:
Det har jag fått erfarit uti min alderdom,
Sag nekat har min dotter att älska en
sjöman.

Den Andra:

3
S nordens kalla, isbetäckta dalar
Var härjande en grufvig hungernöd.
En sorglig röst till modrens hjerta talar:
Tag dina barn och gåt och sök dig bröd!

2.

Den minsta flickan uppå ryggen hängde
Uti en påse, gjord af rot och bast,
Wid hwarje steg den dinglar och den
swängde,
Men barnet höll sig tätt wid halsen fast.

3.

Defutom twenne hon i handen ledde,
Så fromt och undergifwet gård från gård,
Och när hon nu om bröd för barnen bedde,
Hvem kunde väl mot henne wara hård?

4.

Nej icke du, som följer Grålsarns låra;
Du måttar gerna den, som hungren tar.
Små barn de äro och dig dubbelt fåra;
Ty ofkulden i deras hjerta är.

5.

Till Prestgård'n wille hon när det war
qwäller,
Att der så hårda ut till nästa dag;
Men der war fullt med halffulla gesäller,
Som hotfullt pochlade på wederlag.

6.

En aften kom hon till en riker bonde
Och bad, att öfwer natten få bli qwar;
Men han war stel och inbilsk som hin onde.
"För tiggarpack jag ingen nattro har."

7.

Hon måste alltså åter ut och wandra
Till nästa by, att der härberge få;
Försynens wägar wille hon ej klandra,
Gud har nog rum åt mig och mina små.

8.

Snart det likwäl war slut på hennes styrka,
Med alla tre hon wille digna ner;
Min Gud! sad' hon, der är en wacker kyrka,
En himmelsk helgedom den wißt oss ger.

9.

Uf wandringen och bördan re'n så trötter,
Hon icke längre kunde hårda ut:
Med hungrig mage och förkylda fötter,
Hon tåligt nalkades sin lefnads slut.

10.

När hon nu hör de båda barnen gråta,
Så lyfte hon dem upp på hwar sin arm;
De frysa, ty af snön de blifwit wåta,
Hon klappar dem och wärmer wid sin barm.

11.

Hon war så hemsk, att hon ej kunde ropa,
Och andan ifrån barnen tagen war.

"Ja mina barn, så låt oss dö tillhopa,
Det bästa rum för oss Guds himmel har."

12.

En resande helt tidigt andra dagen,
Bestört wid denna fasansfulla syn,
Uf Samaritens enda kånsla dragen,
Med denna tidning skyndar upp till byn.

13.

Här blefwo alla hårda hjertan weta,
Så allmän blef nu sinnessämningen,
Att sjelfwa Presten icke kunde neta
En skärf till bidrag wid begrafningen.

14.

Nu lades alla fyra i en kista,
Ewå fingo hwila uppå hwar sin arm,
Och se'n den tredje, minsta och den sista
Man lade uppå modrens falla barm.

15.

Ännu med wemod såg man sista tåren
På falla vinden hindrad i sitt lopp,
Men modrens anlet, der hon låg på baren.
Förrådde salighetens glada hopp.

Den Tredje:

Den tiden war lycklig, o minne!
I famnen jag sluter dig inne,
Min ungdoms förtroliga wån! :.,: